

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. J.**, zast. Mgr. Tiborem Stano, advokátem se sídlem Husovo nám. 529/6, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. 5. 2012, čj. MV-36221-4/VS-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2015, čj. 11 A 124/2012-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Ústecký kraj rozeslal dne 7. 10. 2004 jednotlivým dopravcům působícím na jeho území (též S. J., který byl právním předchůdcem žalobkyně) výzvu k podání nabídek na zajištění dopravní obslužnosti na linkách veřejné linkové dopravy provozovaných v závazku veřejné služby. Nabídka právního předchůdce žalobkyně byla na základě hodnocení ze dne 18. 11. 2004 úspěšná. Ústecký kraj mu přidělil celkem 12 úseků linek veřejné dopravy. Následně však vznikl mezi právním předchůdcem žalobkyně a Ústeckým krajem spor o uzavření smlouvy.

[2] K žalobě právního předchůdce žalobkyně Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 2. 4. 2007 rozhodl, že Ústecký kraj je povinen přijmout návrh právního předchůdce žalobkyně na uzavření smlouvy. K odvolání Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 15. 1. 2008 výrok soudu I. stupně změnil, a to tak, že se návrh zamítá. V řízení o dovolání Nejvyšší soud oba rozsudky civilních soudů zrušil, řízení zastavil a věc postoupil žalovanému

(Ministerstvu vnitra). Žalovaný následně věc postoupil Ministerstvu dopravy, které však věc vrátilo k rozhodování žalovanému. Tím vznikl negativní kompetenční spor mezi žalovaným a Ministerstvem dopravy ve smyslu § 97 odst. 1 písm. c) a odst. 3 s. ř. s. Rozsudkem ze dne 14. 9. 2011, čj. Komp 4/2011–48, Nejvyšší správní soud rozhodl, že věcně příslušným orgánem je žalovaný.

[3] Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2012 žalovaný rozhodl, že se návrh, aby Ústecký kraj přijal návrh žalobkyně k uzavření písemné smlouvy o závazku poskytování veřejné služby ve veřejné linkové dopravě, zamítá. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila rozkladem, který rozhodnutím specifikovaným v záhlaví ministr vnitra jako nepřipustný zamítl. Přitom uvedl, že proti rozhodnutí podle § 169 odst. 1 správního řádu se podle odst. 2 téhož ustanovení nelze bránit odvoláním ani rozkladem. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu, kterou městský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti v záhlaví cit. rozsudku kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Domnívá se, že městský soud nesprávně posoudil některé právní otázky. Přitom výslovně namítá, že se nezabýval námitkami, které vznesla v žalobě, a to otázku právního nástupnictví Ústeckého kraje vyvolanou změnou zákona, dále pak povinnost Ústeckého kraje (jakožto vyhlášovatele ve smyslu § 287 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku) přijmout nabídku právního předchůdce stěžovatelky a konečně její výtky co do povahy osvědčení ze dne 30. 11. 2004, na základě kterého Ústecký kraj nabídku právního předchůdce stěžovatelky údajně akceptoval.

[5] Stěžovatelka dále spatřuje vadu řízení v tom, že skutková podstata, z níž soud v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu. Konkrétně upozorňuje, že se správní orgány ani městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku řádně nevypořádaly se zásadními argumenty stěžovatelky, které vznesla v podáních v průběhu správního a soudního řízení. Odkázala přitom na zásady obecné teorie práva, použití analogie, nejbližší právní úpravy a dále pak na otázku právního nástupnictví. Pokud jsou jakákoliv rozhodnutí odůvodněna tak, že se obecné zásady teorie práva neaplikují, tvrdí, že tato rozhodnutí jsou pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelná.

[6] Žalovaný navrhl, aby zdejší soud kasační stížnosti zamítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Před posouzením kasační stížnosti Nejvyšší správní soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Ze správního spisu mj. vyplynulo, že Nejvyšší správní soud již cit. rozsudkem čj. Komp 4/2011-48 kvalifikoval při mezi stěžovatelkou a Ústeckým krajem jako spor z veřejnoprávní smlouvy, jenž je třeba rozhodnout ve správním řízení sporném podle § 141 odst. 1 správního řádu. Žalovaný, jakožto správní orgán příslušný k rozhodnutí sporu, pak rozhodnutím ze dne 27. 1. 2012 tento návrh stěžovatelky zamítl, přičemž v poučení uvedl, že proti výroku o zamítnutí tohoto návrhu nelze v souladu s § 169 odst. 2 správního řádu podat odvolání ani rozklad. Stěžovatelka přes toto poučení rozhodnutí žalovaného napadla rozkladem. Následně byl její rozklad rozhodnutím ministrem vnitra specifikovaným v záhlaví pro nepřipustnost zamítnut.

[10] Stěžovatelka sice důvody její kasační stížnosti výslovně podřadila pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud nicméně z obsahu kasační stížnosti dovodil, že stěžejním důvodem, o který stěžovatelka její kasační stížnost opřela, je nepřezkoumatelnost v záhlaví cit. správního rozhodnutí a hlavně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Městský soud na stranách 5 a 6 jeho rozsudku sdělil, že § 169 odst. 2 správního řádu podání rozkladu proti rozhodnutí podle odst. 1 téhož zákona nepřipouští. Proto uzavřel, že pokud ministr vnitra na toto ustanovení odkázal, rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Dále rovněž uvedl, že pokud odvolání nebo rozklad nejsou přípustné, dle dikce § 92 odst. 1 věta druhá cit. zákona je v takovém případě odvolací správní orgán povinen zkoumat, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, a že v tomto případě ministr vnitra tyto předpoklady neshledal. Městský soud tedy stěžovatelce zcela zřetelně vysvětlil, proč není potřebné, aby se žalobními body její správní žaloby meritorně zabýval. Městský soud se žalobními body ohledně právního nástupnictví, povinnosti Ústeckého kraje přijmout nabídku právního předchůdce stěžovatelky či povahy osvědčení ze dne 30. 11. 2004 nemohl zabývat; těmito okruhy výtek se ostatně nemusel při zamítnutí rozkladu stěžovatelky pro nepřipustnost zabývat ani ministr vnitra (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, čj. 9 As 172/2012-32).

[12] Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu proto není důvodná.

[13] Zdejší soud se s tímto odůvodněním rozsudku městského soudu navíc ztotožňuje i po věcné stránce, neboť otázka, kterou vzhledem k povaze výroku rozhodnutí ministra vnitra městský soud mohl posuzovat, se týkala přípustnosti řádného opravného prostředku, tj. odvolání nebo rozkladu, proti rozhodnutí ve sporném řízení správním. Městský soud tuto otázku posoudil správně, neboť z textu § 169 odst. 2 správního řádu skutečně vyplývá, že odvolání nebo rozklad jsou v případech, jako je nyní posuzovaný spor, nepřipustné.

[14] Jelikož se městský soud z výše uvedených procesních důvodů nemohl zabývat věcnou argumentací stěžovatelky směřující proti žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného, nemohl se těmito otázkami zabývat ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatelka se v kasačních výtkách, jež podřadila pod důvody dle § 103 odst. 1 a) a b) s. ř. s., omezila pouze na námitky směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, aniž by jakkoli zpochybnila důvody, na nichž městský soud založil v záhlaví označený rozsudek. Tyto kasační námitky se proto mívají s rozhodovacími důvody městského soudu. Právě mimoběžnost argumentace městského soudu na straně jedné a stěžovatelky v kasační stížnosti na straně druhé nastolila situaci, v níž nemá Nejvyšší správní soud prostor se s těmito argumenty stěžovatelky vypořádávat.

[15] Pokud stěžovatelka zamýšlela rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012 přezkoumat, měla místo podání ze zákona nepřipustného rozkladu v zákonem stanovené lhůtě odeslat Městskému soudu v Praze správní žalobu. Jedině tímto postupem by najisto dosáhla meritorního soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného.

IV.

Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu